

พฤติกรรมกำรป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อ
อาชญากรรมทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษา
ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

Self - Defense Behavior of High School Female Students
in Surat Thani to Avoid Being Sexual Crime Victims

อภิรญา นิจจันพันธ์ศรี

Apiraya Nidjunpunsri

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่อง พฤติกรรมกำรป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนหญิง ชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นการศึกษาค้นคว้า (Survey Research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องเพศของนักเรียนหญิง เพื่อศึกษาพฤติกรรมกำรป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนหญิง และเพื่อแสวงหาแนวทางการป้องกันกำรตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนหญิง โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลจากนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษา จำนวน 393 คน ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 11 จังหวัดสุราษฎร์ธานี ปีการศึกษา 2555 จำนวน 6 โรงเรียน สถิติที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่ามัธยฐานเลขคณิต (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการทดสอบสมมติฐานด้วยการวิเคราะห์เพื่อหาความแตกต่างระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม โดยใช้สถิติ One - way ANOVA (F - test) และ Independent Sample t - test เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร วิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์โปรแกรม SPSS สามารถสรุปผลการศึกษาดังนี้

ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดสุราษฎร์ธานีส่วนใหญ่มีอายุ 15 ปี หรือน้อยกว่า มีเกรดเฉลี่ยของภาคเรียนที่ผ่านมา 3.01 - 4.00 ส่วนใหญ่

พักอาศัยอยู่ในบ้านเดี่ยว ทาวน์เฮ้าส์หรือบ้านจัดสรร นักเรียนหญิงเกือบทั้งหมดไม่มีบุคคล รู้จักเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ ไม่เคยประสบเหตุการณ์หรือสถานการณ์ ไกลเคียงที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ และประมาณกึ่งหนึ่งไม่เคยเข้าอบรมเพื่อ ได้รับความรู้เกี่ยวกับการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมทางเพศ มีระดับความรู้เกี่ยวกับ เรื่องเพศและการป้องกันอาชญากรรมทางเพศ อยู่ในระดับปานกลาง ทักษะของนักเรียน ต่อเรื่องเพศและการป้องกันอาชญากรรมทางเพศโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง สรุปภาพรวม ของพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของวัยรุ่น นเพศหญิงอยู่ในระดับมาก การทดสอบสมมติฐานที่ 1 พบว่า มีเพียงตัวแปรอายุ ($P - value = .004^*$) ที่ส่งผลให้นักเรียนหญิงมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองแตกต่างกัน ส่วนตัวแปร อื่น ๆ ไม่ส่งผลให้นักเรียนหญิงมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองแตกต่างกัน การทดสอบ สมมติฐานที่ 2 นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาที่ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศต่างกันมีพฤติกรรม การป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 ($P - value = .005^*$) กล่าวคือ กลุ่มที่มีระดับความรู้ต่ำ จะ มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศน้อยกว่ากลุ่มที่มี ระดับความรู้มากกว่า ส่วนผลการทดสอบสมมติฐานที่ 3 นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษา ที่มีทักษะเกี่ยวกับเพศต่างกันมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรมทางเพศต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($P - value = .039^*$) กล่าวคือ นักเรียนที่มีทักษะเห็นด้วยกับประเด็นต่าง ๆ ที่ทำให้ตนเองมีความเสี่ยงต่อการ ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ จะมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรมทางเพศมากกว่ากลุ่มที่เห็นด้วยกับประเด็นต่าง ๆ ในระดับน้อยกว่า

คำสำคัญ : พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อ เหยื่ออาชญากรรม อาชญากรรมทางเพศ นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษา

Abstract

The study of “Self - Defense Behavior of High School Female Students in Surat Thani to Avoid Being Sexual Crime Victims” was conducted by a survey research. The purposes of this study were : to gain the knowledge and attitude on sexuality among female students ; to avoid being sexual crime victims; and to find the guidelines for self - protecting from being sexual crime victims among female students. The data were collected by questionnaires from 393 female students in 6 secondary schools in Secondary Education Service Area 11 (Surat Thani Province) in 2012. The statistics used in this research were percentage, mean, standard deviation, and the testing of assumption to analyze the difference between dependent variables and independent variables. The statistics also included One - way ANOVA (F - test) and Independent Sample t - test in order to analyze the relationship between variables, with the SPSS program. The results were summarized as follows:

The results showed that most of the students were 15 years old or less. The average grades were 3.01 - 4.00. They resided in a single house or a town house. They did not know anyone who had been sexual victims. They had never been sexual victims. Half of them had never been attended any trainings concerning self - protection from sexual crime victims. Their understanding on sexuality and the prevention of being victims in the sexual offences was at a moderate level. The attitude on sexuality and the prevention of the sexual offences was at a moderate level. The overall of self - defense behavior of high school female students to avoid being sexual crime victims was at a high level.

The hypothesis test showed that (1) the age variable affected the female students on the difference of self - defense behavior to avoid being sexual crime victims (P - value = .004*). Other variables did not affect the female students on the difference of the behavior prevention.

(2) The high school female students had the different methods in self - defense behavior to avoid being sexual crime victims with the significance of 0.05 (P - value = .005*). It demonstrated that the low level group knew how to prevent themselves from being the victims of the sexual offences less than the high level group. (3) The high school female students who had different attitudes on the sexuality had different self - defense behavior to avoid being sexual crime victims with the significance of .05 (P - value = .039*). It showed that the students who had attitudes and agreement on issues relating to being the victims of the sexual offences at a high level, had self-defense behavior to avoid being sexual crime victims more than the student group who agrees with each issue at a low level.

Keywords : Self - defense behavior to avoid being a victim, Victim of crime, Sex crime, High School Female Students

ความนำ

อาชญากรรมทางเพศเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในทุกสังคมทั่วโลก มีแนวโน้มที่จะมีจำนวนและระดับของความรุนแรงมากขึ้น ดังจะพบเห็นได้จากการนำเสนอโดยผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งทางหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ และอินเทอร์เน็ต โดยส่วนใหญ่ผู้ถูกระทำอายุเพียง 11 - 15 ปี รองลงมา 16 - 20 ปี และอายุมากที่สุดคือ 89 ปี ช่วงอายุของผู้กระทำ 16 - 20 ปี รองลงมา 26 - 30 ปี และน้อยสุดคือเด็กชายอายุ 13 ปี ข่มขืนและฆ่าเด็กผู้หญิงอายุ 9 ขวบ

ตารางที่ 1.1 สถิติการเกิดอาชญากรรมการกระทำผิดต่อเด็กตามประมวลกฎหมายอาญา
ทั่วประเทศตั้งแต่ตุลาคม 2553 – กันยายน 2554

ประเภทคดี	รับแจ้ง (ราย)
กระทำชำเรา	
- กระทำชำเราเด็กหญิงอายุไม่เกิน 13 ปี	562
- กระทำชำเราเด็กหญิงอายุไม่เกิน 13 ปี รับอันตรายสาหัส	1
- กระทำชำเราเด็กหญิงอายุไม่เกิน 13 ปี ถึงแก่ความตาย	2
- กระทำชำเราเด็กหญิงฯ โทรมเด็กหญิงไม่ยินยอม มีอาวุธ	12
- กระทำชำเราเด็กหญิงฯ โทรมเด็กหญิงไม่ยินยอม มีอาวุธ (ม. 277 ว.3)	1
- กระทำชำเราเด็กหญิงอายุไม่เกิน 15 ปี	1,204
กระทำอนาจาร	
- กระทำอนาจารเด็กอายุไม่เกิน 13 ปี (ม.279)	210
- กระทำอนาจารเด็กอายุไม่เกิน 13 ปี รับอันตรายสาหัส	2
- กระทำอนาจารเด็กฯ โดยขู่ข่มขู่ ทำให้เข้าใจผิด (ม.279 ว.2)	21

ที่มา : กองนโยบายและแผนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ (2554)

จากตารางที่ 1.1 ข้อมูลดังกล่าวเป็นเพียงส่วนหนึ่งของการเกิดอาชญากรรม
การกระทำผิดต่อเด็กที่เกิดขึ้นในสังคมไทย แต่ในความเป็นจริงที่เกิดขึ้นจำนวนผู้เสียหาย
อาจมากกว่านี้หลายเท่าแต่เนื่องจากผู้เสียหายไม่ยอมเปิดเผยให้ผู้อื่นทราบ กลัว อับอาย
เพราะหากเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมดูเหมือนเป็นการล่อลวงละเมิดทางเพศซ้ำอีก เริ่มตั้งแต่
การไปพบเจ้าหน้าที่ตำรวจ พนักงานสอบสวน อัยการไปจนถึงการพิจารณาตีของศาล
ผู้เสียหายจะถูกสอบสวนอย่างละเอียดถึงพฤติการณ์และการกระทำของผู้ต้องหา ซึ่งผู้เสียหาย
เองไม่อยากจะกล่าวถึงเหตุการณ์นั้นจึงมีหลายรายไม่ยอมไปแจ้งความด้วยเหตุผลดังกล่าว

นอกจากนี้มูลนิธิเพื่อนหญิง (2553) ได้กล่าวถึงความเชื่อผิด ๆ เกี่ยวกับการ
ทำร้ายทางเพศ ซึ่งความเชื่อเหล่านี้ ผิดรากลึกอยู่ในวัฒนธรรม ศาสนา หรือการยึดถือ

คุณค่าทางสังคม หากกลบฝังความเชื่อผิด ๆ เหล่านี้ จะเป็นการจัดการทำร้ายทางเพศให้หมดไป

ตารางที่ 1.2 ความเชื่อที่ผิดและความจริงของ “การละเมิดทางเพศ”

ความเชื่อที่ผิด	ความจริง
<ul style="list-style-type: none"> - การทำร้ายทางเพศเป็นความผิดทางกฎหมายที่เกิดจากความรู้สึกทางเพศ 	<ul style="list-style-type: none"> - การทำร้ายทางเพศ เป็นความผิดทางกฎหมายในการกระทำรุนแรง โดยใช้การร่วมเพศเป็นอาวุธ
<ul style="list-style-type: none"> - การทำร้ายทางเพศเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นกับคนอื่นไม่ใช่ฉัน 	<ul style="list-style-type: none"> - ถ้าเราไม่สามารถจัดการทำร้ายทางเพศให้หมดไปจากสังคมเราได้ ก็ไม่มีผู้หญิงคนไหนมั่นใจในความปลอดภัยจากการถูกทำร้ายทางเพศได้
<ul style="list-style-type: none"> - มีแต่เด็กสาวที่หน้าตาสวยเท่านั้น ที่จะถูกทำร้ายทางเพศ 	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้หญิงที่ถูกทำร้ายทางเพศมีทุกวัย
<ul style="list-style-type: none"> - ผู้หญิงที่ถูกทำร้ายทางเพศคงจะ “แสหาเรื่องเอง” 	<ul style="list-style-type: none"> - ไม่มีผู้หญิงคนไหนชอบถูกทำร้ายทางเพศ
<ul style="list-style-type: none"> - ผู้ชายที่ลงมือทำร้ายทางเพศเพราะไม่สามารถควบคุมตนเองได้ 	<ul style="list-style-type: none"> - ผลการศึกษาผู้ชายที่ข่มขืนผู้หญิง พบว่าการลงมือทำร้ายทางเพศส่วนใหญ่มีการวางแผนล่วงหน้า ผู้ชายสามารถควบคุมความต้องการทางเพศของตนเองได้ และเป็นหน้าที่ของผู้ชาย
<ul style="list-style-type: none"> - ผู้ชายที่ลงมือทำร้ายทางเพศเพราะมีปัญหาทางอารมณ์หรือจิตใจ 	<ul style="list-style-type: none"> - มีงานวิจัยยืนยันว่า ผู้ชายที่ลงมือทำร้ายทางเพศ คือคนปกติในสายตาของเพื่อนและเพื่อนร่วมงาน

พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ
ของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

ความเชื่อที่ผิด	ความจริง
<ul style="list-style-type: none"> - การทำร้ายทางเพศมักเกิดจากคนแปลกหน้า - ผู้หญิงมักถูกทำร้ายทางเพศตอนกลางคืนในชอยเปลี่ยว ๆ ในสวนสาธารณะ - ผู้หญิงที่ไม่มีร่องรอยของการถูกทุบตีหรือฟกช้ำไม่ได้ถูกข่มขืนจริง - ผู้หญิงที่ไม่ได้แจ้งความทันทีเพราะไม่ได้ถูกข่มขืนจริง - ผู้หญิงมักอ้างว่าถูกข่มขืนเพื่อเป็นการแก้แค้น หรือต้องการแบล็กเมล์เงินจากผู้ชาย 	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้ที่ลงมือทำร้ายทางเพศส่วนใหญ่เป็นคนที่ผู้หญิงรู้จัก เช่น เพื่อนบ้าน หรือแม่กระทั่งญาติพี่น้อง - การถูกข่มขืนหรือทำร้ายทางเพศเกิดได้ทั้งที่บ้าน โรงเรียน โรงพยาบาล ที่ทำงาน ฯลฯ - การไม่มีร่องรอยของการฟกช้ำหรือบาดเจ็บไม่ได้หมายความว่าผู้หญิงไม่ได้ถูกข่มขืนจริง บ่อยครั้งที่การข่มขืนจะใช้ความรุนแรงทั้งกับตัวผู้หญิงเองหรือกับญาติพี่น้อง ทำให้ผู้หญิงที่ถูกกระทำไม่กล้าต่อสู้ - ความอับอาย ความกลัวที่จะถูกแก้แค้นทำให้ผู้หญิงมักไม่กล้าไปแจ้งความทันทีเมื่อเกิดเหตุ - การกล่าวอ้างว่าถูกข่มขืนเป็นกรณีที่พบการกล่าวเท็จได้เหมือนกับความคิดตามกฎหมายอื่น ๆ ไม่ได้มีอะไรแตกต่างกัน

ที่มา : มุลินธิเพื่อนหญิง (2556)

การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของวัยรุ่นมีทั้งปัจจัยที่เกิดจากตนเองเนื่องจากช่วงวัยรุ่นต้องเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ ในชีวิต ทั้งในบทบาทที่เป็นผู้รองรับปัญหาของผู้ใหญ่และเป็นผู้สร้างปัญหาในสังคม เป็นวัยที่ประสบความยุ่งยากมากมาย

ของพัฒนาการตามช่วงอายุ ถือได้ว่าเป็นช่วงเวลาที่มีมนุษย์มีความสับสนทางจิตใจมากกว่าวัยอื่น ๆ เริ่มออกจากอกพ้อแม่ไปสู่โลกภายนอกที่ต้องเรียนรู้ต้องเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ ด้วยตนเองและพร้อมจะรับสิ่งใหม่ ๆ ที่เข้ามาในชีวิตอย่างง่ายดาย จึงเป็นช่วงของการลองผิดลองถูกและมีโอกาสตัดสินใจผิดพลาดได้ง่ายหากขาดการชี้แนะในทางที่ถูกที่ควรหรือขาดหลักยึดเหนี่ยวทางใจที่มั่นคง รวมถึงปัจจัยด้านการเลี้ยงดูของครอบครัว การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสังคม มีเทคโนโลยีเข้ามาเกี่ยวข้อง ความเสื่อมโทรมทางวัฒนธรรมและศีลธรรม อีกทั้งข่าวสารและสื่อมวลชนเข้ามามีอิทธิพลต่อทุกชีวิตในสังคม ส่งผลให้วัยรุ่นต้องเผชิญกับความวุ่นวายและปัญหาของการใช้ชีวิต ความสำเร็จของการพัฒนาในวัยนี้ คือ เอกลักษณ์ ซึ่งทุกคนจำเป็นต้องมีและหากพัฒนาล้มเหลวก็จะทำให้เกิดความสับสนในบทบาทของตนเอง เป็นวัยที่ยังขาดประสบการณ์ชีวิตรวมทั้งการพัฒนาความคิดและสติปัญญาที่ยังไม่ตีพ็อตที่จะเข้าใจถึงผลเสียที่จะตามมาในระยะยาว พฤติกรรมเสี่ยงสามารถนำไปสู่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ ดังนั้น การให้ความรู้ และการปลูกฝังทัศนคติหรือการพัฒนาทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องเพศไปในทางที่ดีให้กับวัยรุ่นนั้นเป็นสิ่งที่สำคัญ เพราะจะช่วยให้วัยรุ่นสามารถปฏิบัติตน ในเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างเพศในด้านต่าง ๆ ได้ถูกต้องและเหมาะสมยิ่งขึ้น จากการศึกษาของจุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (2550) ที่ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของผู้หญิงไทย ได้วิเคราะห์และสรุปว่า ผู้กระทำทางเพศสนใจเด็กหญิงแรกเริ่ม อายุระหว่าง 11 - 15 ปี ที่เป็นนักเรียน ลักษณะของเหยื่อมีทั้งกลุ่มผู้หญิงชอบเที่ยว สนุกสนาน ไม่ถือตัว และกลุ่มเด็กเรียบร้อย ส่วนใหญ่มีรูปร่างหน้าตาดี แต่งกายล่อแหลมและไม่ระมัดระวังตัว โดยส่วนใหญ่จะถูกข่มขืนขณะกำลังอยู่ที่บ้านเพื่อนหรือคนรู้จัก ในช่วงเวลา 22.01 - 02.00 น. จากการวิเคราะห์เห็นได้ว่า การไม่ระวังตัวหรือการไม่มีการเตรียมการป้องกันตนเอง เป็นผลให้วัยรุ่นจำนวนไม่น้อยต้องตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ

จากสภาพปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น ผู้ศึกษาสนใจศึกษานักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งจังหวัดสุราษฎร์ธานีมีสัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด (Gross Provincial Product : GPP) เป็นลำดับสามของภูมิภาค (ร้อยละ 14 ของภาคใต้) เป็นศูนย์กลางภาคใต้ตอนบนที่มีการคมนาคมทุกระบบซึ่งสามารถเชื่อมโยงกับจังหวัดต่าง ๆ และประเทศเพื่อนบ้าน รวมทั้งมีความเจริญทางเศรษฐกิจและเป็นเมืองท่องเที่ยว การเปลี่ยนแปลงด้านเศรษฐกิจ สังคม คุณภาพชีวิต ความมั่นคง ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม แม้จะอยู่ในระดับที่น่าพอใจ แต่ในขณะเดียวกันก็นำปัญหาบางประการเมื่อพิจารณาในบริบทของครัวเรือนในชนบท กลับพบว่า ยังมีจำนวนครัวเรือนยากจน

พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ
ของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

ตามข้อมูลความจำเป็นพื้นฐานถึงร้อยละ 1.4 (1,647ครัวเรือน) จากผลการสำรวจในปี 2553 พบว่าพื้นที่ส่วนใหญ่ของจังหวัดสุราษฎร์ธานียังคงมีปัญหาเสพติด และปัญหาเกี่ยวกับอาชีพและการว่างงาน ข้อมูลในปี 2552 พบว่านักเรียนในจังหวัดสุราษฎร์ธานีมีจำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยน้อยกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ ภาคและกลุ่มจังหวัดคือ ในขณะที่ค่าเฉลี่ยของประเทศ คือ 9.25 ปี ของภาคใต้ คือ 9.03 ปีและกลุ่มจังหวัด คือ 8.90 ปี แต่ค่าเฉลี่ยของจังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็น 8.87 ปี สาเหตุสำคัญที่เป็นเหตุให้นักเรียน นักศึกษาต้องออกกลางคันระหว่างเรียนอาจเป็นเพราะการตั้งครุภระหว่างเรียน ซึ่งจากการสุ่มสำรวจกลุ่มตัวอย่าง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า การมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของวัยรุ่น อายุเฉลี่ยชาย 15.2 และหญิง 15.5 ปี อัตราการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับคู่อีกครั้งล่าสุดของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ร้อยละ 44.51 (สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสุราษฎร์ธานี) และจากสถิติข้อมูลของศูนย์พึ่งได้ (OSCC) ของโรงพยาบาลสุราษฎร์ธานี พบว่าในปี 2550 มีเด็ก และสตรีดังกล่าวมารับบริการสูงถึง 223 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.17 ของทั้งประเทศ โดยปี 2550 - 2554 พบว่ามีเด็กและสตรีที่ถูกข่มขืนและทารุณกรรมเข้ารับบริการเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ดังนั้นผู้ศึกษาจึงเลือกกลุ่มเป้าหมายที่จะศึกษาเป็นกลุ่มนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดสุราษฎร์ธานี เพราะเป็นกลุ่มที่มีช่วงอายุที่อยู่ในกลุ่มที่มีความเสี่ยงสูงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ

ตารางที่ 1.3 สถิติข้อมูลเด็กที่ถูกละเมิดสิทธิโดยการข่มขืนกระทำเราทั่วทั้งจังหวัดสุราษฎร์ธานี ตั้งแต่ ปี 2551 – พฤศจิกายน 2555

ปี พ.ศ.	รับแจ้ง (ราย)
2551	15
2552	21
2553	16
2554	16
2555	13

ที่มา : ตำรวจภูธร จังหวัดสุราษฎร์ธานี (2555)

บทความทางวิชาการทางด้านอาชญาวิทยาได้แนะนำว่าการแก้ไขปัญหานี้ในขั้นตอนเผชิญเหตุการณ์จะถูกข่มขืนนั้นเป็นเรื่องที่เสี่ยง และมักไม่ค่อยมีประสิทธิภาพ ในการที่จะป้องกันแก้ไขให้เหยื่อรอดพ้นจากเหตุการณ์นั้นได้อย่างปลอดภัย เนื่องจากการแก้ไขปัญหภายใต้อาการวิกฤตบีบคั้นสำหรับผู้ที่ไม่เคยฝึกมาก่อนจะไม่มีความสามารถหรือทักษะที่จะจัดการแก้ไขปัญหานั้นได้ ดังนั้นการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อไม่ใช่เพียงแต่การแต่งกาย หรือหลีกเลี่ยงที่จะอยู่ในสถานการณ์หรือสถานที่ที่เสี่ยง แต่ต้องมีความระมัดระวังตัวอยู่เสมอตื่นตัวติดตามข่าวสาร และสนใจต่อความเป็นไปของสังคม ดำรงชีวิตอยู่ในความไม่ประมาท มีการเตรียมการและศึกษาหาความรู้ในการป้องกันตนเอง การเรียนรู้ทักษะในการป้องกันตัวเอง เช่น การเรียนศิลปะป้องกันตัว หรือการใช้อุปกรณ์รอบตัวในการป้องกันภัย เนื่องจากในอดีตคิดว่าต้องระวังภัยสังคมจากเหตุการณ์อันตรายจากคนแปลกหน้าหรือไม่น่าไว้วางใจ หรือสถานที่เปลี่ยว ๆ เท่านั้น แต่ทุกวันนี้เหตุการณ์ต่าง ๆ จากคนใกล้ชิดหรือคนแปลกหน้า สถานที่ทุกแห่งที่อยู่รอบข้างตัวล้วนก่อให้เกิดภัยสังคมได้ตลอดเวลาทั้งนั้น ปัญหาความรุนแรงและการล่วงละเมิดทางเพศยังคงอยู่ในลำดับต้น ๆ จากรายงานสถานการณ์ปัญหาภัยทางสังคม และผู้กระทำความผิดส่วนใหญ่ก็เป็นคนรู้จักใกล้ชิด สนิทสนม เช่น เพื่อนสนิทญาติพี่น้องหรือแม้แต่พ่อของตนเองและผู้ถูกกระทำก็มักพบในวัยรุ่นนักเรียนนักศึกษา รวมทั้งสถานที่ต่าง ๆ ทุกที่ไม่ว่าบ้าน โรงแรม บันเทิงไฟ สถานบริการ ภัตตาคาร วัด ซอยเปลี่ยวล้วนก่อให้เกิดอันตรายได้ตลอดเวลา ดังนั้นการป้องกันอาชญากรรมทางเพศจึงควรเริ่มตั้งแต่ตนเอง วัยรุ่นจึงควรมีความรู้ในการเตรียมพร้อมเพื่อป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศที่เป็นปัญหารุนแรงในสังคม

จากข้อมูลข้างต้น ทำให้ผู้ศึกษามีความสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมกรรมการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของวัยรุ่นหญิงในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ทำให้ทราบถึงความรู้ทักษะในเรื่องเกี่ยวกับเพศ และพฤติกรรมในการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนหญิง เพื่อนำการวิจัยนี้ไปเป็นแนวทางการป้องกันการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

วัตถุประสงค์การศึกษา

1. เพื่อศึกษาถึงความรู้ และทักษะเกี่ยวกับเรื่องเพศของนักเรียนหญิง
2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนหญิง

3. เพื่อแสวงหาแนวทางการป้องกันการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนหญิง

วิธีการดำเนินงานวิจัย

วิธีการศึกษาเป็นการศึกษาเชิงสำรวจ (Survey Research) ซึ่งสำรวจเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้น ทำการเก็บข้อมูลนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นประชากรกลุ่มตัวอย่างแล้วนำมาวิเคราะห์ทางสถิติ

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ คือ แบบสอบถาม ผู้ศึกษาสร้างขึ้นมาโดยอาศัยแนวคิดและทฤษฎีที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นำมาเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษา เพื่อให้ครอบคลุมถึงเนื้อหาที่ต้องการจะศึกษา แล้วนำมาใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป โดยมีวิธีการดังนี้

1. การทบทวนวรรณกรรม เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นำข้อมูลมาสรุป แล้วจึงกำหนดขอบเขตและเนื้อหาเพื่อครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการศึกษา

2. การสร้างแบบสอบถาม เครื่องมือที่ใช้สร้างจากทฤษฎี และแนวคิดที่เกี่ยวข้อง หัวข้อวิจัย โดยทำการศึกษาจากตำรา เอกสารทางวิชาการ วิทยานิพนธ์ รายงาน ฯลฯ โดยกำหนดเนื้อหาสาระของแบบสอบถาม เพื่อให้ครอบคลุมถึงเนื้อหาที่จะทำการศึกษา โดยให้ผู้ตอบ สามารถตอบข้อเท็จจริงให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยให้มากที่สุด

โครงสร้างของแบบสอบถามจะประกอบด้วย 5 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 ข้อมูลด้านภูมิหลังของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ อายุ การเข้าอบรมเพื่อรับความรู้เกี่ยวกับการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมทางเพศ ผลการเรียน ลักษณะที่อยู่อาศัย และประสบการณ์การตกเป็นเหยื่อ เป็นคำถามแบบตรวจรายการ (Check List)

ส่วนที่ 2 ข้อมูลด้านความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ และการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ เป็นคำถามปลายปิด (Closed - Ended Question) ซึ่งประกอบด้วยข้อความเชิงนิมิต (ด้านบวก) และข้อความนิเสธ (ด้านลบ) มีคำตอบให้เลือก 2 ระดับ มีจำนวน 18 ข้อ

ส่วนที่ 3 ข้อมูลด้านทัศนคติของนักเรียนต่อเรื่องเพศ และการป้องกันอาชญากรรมทางเพศ เป็นคำถามปลายปิด (Closed - Ended Question) ผู้ศึกษาใช้มาตราวัดระดับความรู้ของกลุ่มตัวอย่างในมาตรวัดรวม (Summative scale or Summated rating)

ของ Rensis Likert ซึ่งประกอบด้วยข้อความเชิงนิมิตาน (ด้านบวก) และข้อความนิเสธ (ด้านลบ) มีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ จำนวน 16 ข้อ

ส่วนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ แบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการไม่ทำตนให้เป็นต้นเหตุ ย้าย หรือ กระตุ้นให้เกิดอาชญากรรม ด้านรูปแบบการดำเนินชีวิตที่ลดความเสี่ยง และด้านการเตรียมความพร้อมในการป้องกันตนเอง เป็นคำถามปลายปิด (Closed - Ended Question) ผู้ศึกษาใช้มาตรวัดระดับการปฏิบัติของกลุ่มตัวอย่างในมาตรวัดรวม (Rating Scale) ซึ่งประกอบด้วยข้อความเชิงนิมิตาน (ด้านบวก) และข้อความนิเสธ (ด้านลบ) มีคำตอบให้เลือก 4 ระดับ จำนวน 21 ข้อ

ส่วนที่ 5 เป็นคำถามปลายเปิด เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามเสนอแนวทางในการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ

การทดสอบความเชื่อมั่นของเครื่องมือ

ก่อนนำแบบสอบถามไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มประชากร ผู้ศึกษา จะทำการทดสอบความตรงของเนื้อหา (Content Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามโดยมีขั้นตอนดังนี้

1. นำแบบสอบถามที่สร้างให้อาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบ แนะนำ และแก้ไข เพื่อให้มีความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และปรับปรุงแบบสอบถามให้เหมาะสม

2. นำแบบสอบถามดังกล่าวไปทดสอบกับกลุ่มนักเรียนหญิง ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน แล้วนำมาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามทั้งฉบับ

3. การทดสอบความน่าเชื่อถือของแบบสอบถาม นำค่าที่ได้จากการทดสอบแบบสอบถาม (Pre - test) ไปคำนวณ หาค่าความเชื่อมั่นด้วยค่าสัมประสิทธิ์ของแอลฟา (Alpha Co Efficiency) ของครอนบาค (Cronbach) ซึ่งแบบสอบถามฉบับนี้ได้ค่าอัลฟา เท่ากับ .89

4. นำผลที่ได้จากการทดสอบแบบสอบถามทำการปรับปรุงก่อนนำไปทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้

พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ
ของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ศึกษา คือ นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 11 จังหวัดสุราษฎร์ธานี ปีการศึกษา 2555 จาก 19 อำเภอ มี 44 โรงเรียน จำนวนนักเรียนรวมทั้งหมด 22,677 คน การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multistage random sampling) ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 คำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาที่เหมาะสม โดยยอมให้มีค่าความคลาดเคลื่อนของผลการวิจัยได้ไม่เกิน ร้อยละ 5 โดยใช้สูตรของทาโร ยามานะ (Yamane, 1970, p.725 (อ้างอิงใน สุวริย์ ศิริโภคภิมมย์. 2546 : 445) ดังนั้น ขนาดของกลุ่มตัวอย่างขั้นต่ำ คือ 393 คน

ขั้นตอนที่ 2 แบ่งพื้นที่ศึกษาออกเป็น 3 เขต ตามการแบ่งของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 11 จังหวัดสุราษฎร์ธานี ทำการสุ่มร้อยละ 30 จาก 19 อำเภอ คัดเลือกตัวแทนอำเภอในแต่ละเขต เขตละ 2 อำเภอ รวมได้ 6 อำเภอ ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยการจับฉลาก เขต 1 ได้แก่ อำเภอเมืองสุราษฎร์ธานี อำเภอกาญจนดิษฐ์ เขต 2 ได้แก่ อำเภอพุนพิน อำเภอไชยา เขต 3 ได้แก่ อำเภอบ้านนาสาร อำเภอบ้านนาเดิม

ขั้นตอนที่ 3 ในแต่ละอำเภอตัวอย่าง ทำการคัดเลือกโรงเรียนในแต่ละอำเภอ ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยการจับฉลาก แต่ละอำเภอ ทำการสุ่มอำเภอละ 1 โรงเรียน กำหนดวิธีจัดสรรตัวอย่างตามขนาดชั้นภูมิ (Proportional Allocation) สำหรับเลือกตัวแทนของประชากรในแต่ละโรงเรียน

ขั้นตอนที่ 4 เมื่อทราบจำนวนกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนแต่ละแห่ง หลังจากนั้นจึงทำการสุ่มตัวอย่างเท่าเทียมกัน ในแต่ละชั้นของโรงเรียนที่คัดเลือกไว้ 6 แห่ง แบ่งตามสัดส่วนได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างแต่ละชั้น กำหนดวิธีจัดสรรตัวอย่าง ตามขนาดชั้นภูมิ (Proportional Allocation) สำหรับเลือกตัวแทนของประชากรในแต่ละระดับชั้น

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาคั้งนี้ เครื่องมือในการเก็บข้อมูล คือ แบบสอบถาม โดยทำหนังสือขออนุญาตเข้าเก็บข้อมูลในโรงเรียนสำนักงานเขตพื้นที่การ

ศึกษามัธยมศึกษาเขต 11 จังหวัดสุราษฎร์ธานี หลังจากเก็บข้อมูลผู้ศึกษาจะทำการรวบรวมข้อมูลทั้งหมดเพื่อนำไปประมวลผล และวิเคราะห์ผลการศึกษาต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ศึกษานำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากแบบทดสอบมาตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ แล้วจึงประมวลผลโดยใช้คอมพิวเตอร์ในการวิจัยทางสังคมศาสตร์เพื่อหาค่าต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์เพื่อแสดงถึงข้อมูลคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ อัตราส่วนร้อย (Percentage) ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

2. การวิเคราะห์เพื่อหาความแตกต่างระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตามเพื่อทดสอบสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ โดยใช้สถิติพารามิเตอร์ (Parameter Statistics) ได้แก่ One - way ANOVA (F - test) และ t - test

ผลการศึกษา

การศึกษาเรื่อง “พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดสุราษฎร์ธานี” สามารถสรุปผลการศึกษาเป็นภาพรวมได้ดังนี้

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาจังหวัดสุราษฎร์ธานี พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีอายุน้อยกว่าหรือเท่ากับ 15 ปี ร้อยละ 67.4 มีเกรดเฉลี่ยของภาคเรียนที่ผ่านมา 3.01 – 4.00 ร้อยละ 71.0 ส่วนใหญ่ มีที่พักอาศัยเป็นบ้านเดี่ยว ทาวน์เฮ้าส์ บ้านจัดสรร ร้อยละ 86.8 นักเรียนหญิงเกือบทั้งหมดไม่มีบุคคลรู้จักเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ ร้อยละ 94.9 และไม่เคยประสบเหตุการณ์หรือสถานการณ์ใกล้เคียงที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ ร้อยละ 98.2 และประมาณกึ่งหนึ่งไม่เคยเข้าอบรมเพื่อรับความรู้เกี่ยวกับการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมทางเพศ ร้อยละ 51.7

2. ระดับความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศและการป้องกันอาชญากรรมทางเพศ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 48.6 มีความรู้ในระดับปานกลาง (11 - 13 คะแนน) รองลงมา ร้อยละ 39.2 มีความรู้ในระดับมาก (14 - 18 คะแนน) และร้อยละ 12.2 ที่มีความรู้ในระดับน้อย (0 - 10 คะแนน) ประเด็นที่กลุ่มตัวอย่างตอบถูกเกินร้อยละ 90 คือ คำนิยมทางเพศที่นักเรียนหญิงควรยึดถือและปฏิบัติมากที่สุด ในขณะที่ประเด็นที่ตอบถูก

พฤติกรรมกำบังตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ
ของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

น้อยที่สุด คือ การก่ออาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่จะเป็นช่วงเวลากลางคืนในซอยเปลี่ยว กลุ่มตัวอย่างตอบถูกเพียงร้อยละ 13.2

3. ทักษะต่อเรื่องเพศและการป้องกันอาชญากรรมทางเพศ พบว่าทักษะของนักเรียนต่อเรื่องเพศและการป้องกันอาชญากรรมทางเพศและโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.55$) ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ประเด็นทักษะต่อความเหมาะสมในการแสดงออกทางเพศ ($\bar{x} = 4.01$) และทักษะต่อเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศ ($\bar{x} = 3.99$) อยู่ในระดับมาก ส่วนทักษะที่อยู่ในระดับปานกลางประกอบด้วย ทักษะต่อเรื่องเพศ ($\bar{x} = 3.29$) และทักษะต่อการป้องกันอาชญากรรมทางเพศ ($\bar{x} = 2.97$)

4. พฤติกรรมกำบังตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ ภาพรวมของพฤติกรรมกำบังตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของวัยรุ่นเพศหญิงอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 2.25$) โดยพบว่า ด้านการไม่ทำตนให้เป็นต้นเหตุหรือกระตุ้นให้เกิดอาชญากรรมเป็นอันดับแรก ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 2.42 รองลงมาคือด้านรูปแบบการดำเนินชีวิตที่ลดความเสี่ยง ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 2.37 และสุดท้ายคือ การเตรียมความพร้อมในการป้องกันตนเอง ค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 1.97

การอภิปรายผลการศึกษา

ส่วนที่ 1 ความรู้และทักษะเกี่ยวกับเรื่องเพศของนักเรียนหญิง

พฤติกรรมกำบังตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษา มีความเชื่อมโยงกับระดับความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศและทักษะต่อเรื่องเพศของนักเรียนหญิงกลุ่มนี้ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่ร้อยละ 67.4 อยู่ในช่วงเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นตอนต้น คือ มีอายุน้อยกว่าหรือเท่ากับ 15 ปี ถือเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญต่อการเรียนรู้ในเรื่องเพศ การมีเพศสัมพันธ์ของมนุษย์นั้นมีสาเหตุจากปัจจัย 3 ประการ (จันทรวีภา ดิลกสัมพันธ์. 2543 : 99 - 100) โดยพบว่าปัจจัยทางด้านชีววิทยา (Biology) จิตวิทยา (Psychology) และสังคมวิทยา (Sociology) เข้ามามีอิทธิพลอย่างมากต่อวัยรุ่น แต่พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 51.7 ไม่เคยเข้าอบรมเพื่อรับความรู้เกี่ยวกับการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมทางเพศ เห็นได้จากผลการศึกษาที่วัดระดับความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศและการป้องกันอาชญากรรมทางเพศ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 48.6 มีความรู้เพียงระดับปานกลาง โดยประเด็นคำถามที่ตอบถูกต้องกว่าร้อยละ 60 คือความสัมพันธ์ระหว่างเพศ การคบเพื่อนต่างเพศกับความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ และช่วงเวลาในการก่ออาชญากรรมทางเพศ ซึ่งแตกต่างจาก

ผลการศึกษาของ สมพร จรัสเจริญวิทยา (2550) ที่ศึกษาพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของเด็กนักเรียนหญิงวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร พบว่าเด็กนักเรียนหญิงวัยรุ่นมีความรู้ในระดับมากเป็นส่วนใหญ่ ตอบถูกมากที่สุดเป็นความรู้เรื่องเมื่อตกเป็นเหยื่อในสถานการณ์ที่จะถูกข่มขืนผู้หญิงสามารถใช้ทุกอย่างเป็นอาวุธได้ และความรู้ที่ตอบไม่ถูกมากที่สุดเป็นเรื่องผู้หญิงที่ถูกล่อลวง

จากผลการศึกษา พบว่าประเด็นในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศ การป้องกันเพศจะมีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ และการเกิดอาชญากรรมทางเพศเป็นประเด็นที่ตอบคำถามถูกน้อย สะท้อนให้เห็นว่านักเรียนหญิงส่วนใหญ่ยังไม่ค่อยมีองค์ความรู้ด้านการวางตัวและการสร้างความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเรื่องการเกิดอาชญากรรมทางเพศและการป้องกันอาชญากรรมทางเพศ เช่น มองว่าการก่ออาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่เกิดในช่วงเวลากลางคืน การคบเพื่อนต่างเพศ อวัยวะในร่างกายสามารถใช้เป็นอาวุธในการป้องกันตัวได้ ส่งผลให้มองข้ามในเรื่องการป้องกันตนเอง

ในส่วนของทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องเพศของนักเรียนหญิงจะหมายถึง ความรู้สึกนึกคิดความเชื่อ การให้คุณค่าในเรื่องเพศเป็นสิ่งที่นักเรียนหญิงที่อยู่ในวัยรุ่นเหล่านี้ได้เรียนรู้มาจากประสบการณ์ตลอดจนค่านิยมของสังคมนั้น ๆ ซึ่งจะเป็นแนวทางของการประพฤติปฏิบัติและแสดงออกในเรื่องเพศของตนเอง

จากการศึกษาทัศนคติของนักเรียนหญิงต่อเรื่องเพศและการป้องกันอาชญากรรมทางเพศโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.55$) ในบางประเด็นสามารถวิเคราะห์ได้ว่านักเรียนหญิงมีทัศนคติต่อการปฏิบัติตน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องความเหมาะสมในการแสดงออกทางเพศที่มองว่าการเกี้ยวพาราสีหรือยั่วชวนเพศตรงข้ามเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม และเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศที่ไม่เห็นด้วยกับการที่ผู้หญิงไม่จำเป็นต้องสนใจกับเรื่องความบริสุทธิ์ ทำให้เข้าใจได้ว่านักเรียนหญิงที่เป็นกลุ่มตัวอย่างนั้นมีความคิดที่ดีในการปฏิบัติตนที่ดีอยู่ มีความคิดและทัศนคติที่อิงกับจารีตประเพณีของไทย ในการวางตัวหรือการปฏิบัติตัวของหญิงไทยว่า ต้องหวงแหนพรหมจรรย์ และมีความเข้มงวดในการแสดงออกในเรื่องเพศกับการคบเพื่อนต่างเพศ อีกทั้งยังพบว่านักเรียนหญิงที่เป็นกลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญกับความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศสามารถช่วยป้องกันการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศได้ จากผลการศึกษาประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ทัศนคติต่อความเหมาะสมในการแสดงออกทางเพศอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.01$)

พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ
ของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

นอกจากนี้จากการศึกษาทัศนคติของนักเรียนหญิงต่อเรื่องเพศและการป้องกันอาชญากรรมทางเพศ สะท้อนให้เห็นว่า ลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมไทยมีอิทธิพลอย่างมากต่อทัศนคติในเรื่องเพศของวัยรุ่น เนื่องจากสังคมไทยยังมองเรื่องเพศเป็นเรื่องปกปิดและน่าอาย แต่ขัดแย้งกับสังคมในยุคปัจจุบัน สื่อต่าง ๆ ในยุคของการสื่อสารไร้พรมแดนที่มีการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารที่มีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตประจำวันที่จะนำไปสู่การปฏิบัติตนในอนาคต ซึ่งในช่วงวัยนี้เป็นวัยที่อยากรู้อยากลองต้องการศึกษาในเรื่องใหม่ ๆ อยุ่ตลอดเวลา และเมื่อมีความอยากรู้หรือสงสัยในเรื่องเกี่ยวกับเพศ แต่กลับอาย ไม่กล้า และไม่สามารถที่จะพูดคุยหรือปรึกษาสอบถามเรื่องเพศกับเพื่อน หรือคนในครอบครัวได้ ในส่วนของการป้องกันอาชญากรรมนั้นเนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่ยังไม่ได้เข้ารับการอบรมในเรื่องของการป้องกันอาชญากรรมทางเพศ จึงส่งผลให้ยังมีทัศนคติในเรื่องของการป้องกันอาชญากรรมทางเพศในบางเรื่องไม่ถูกต้อง ไม่ว่าจะเป็นความคิดที่ว่าการก่ออาชญากรรมทางเพศมักจะเกิดกับผู้หญิงที่แต่งกายยั่วยวน แต่ในความเป็นจริงแล้วผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศสามารถเกิดได้กับผู้หญิงทุกคน หรือผู้ที่กระทำความผิดทางเพศส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีปัญหาทางจิตหรือทางสติปัญญา แต่ในความเป็นจริงแล้วมีผลการวิจัยยืนยันว่า ผู้ชายที่ลงมือทำร้ายทางเพศ คือคนปกติในสายตาเพื่อน และเพื่อนร่วมงาน และส่วนใหญ่เป็นคนที่รู้จัก เช่น เพื่อนบ้าน หรือแม่กระทั่งญาติพี่น้อง

ส่วนที่ 2 พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ ของนักเรียนหญิง

การป้องกันการเกิดอาชญากรรมด้วยตนเอง หมายถึง การระมัดระวังไม่ให้ตนเอง ตกไปอยู่สถานการณ์ที่ล่อแหลมต่อการเป็นเหยื่อ เช่น ไม่เดินตามลำพังในที่เปลี่ยวเวลากลางคืน ไม่เที่ยวแหล่งเรียมรมย์ที่มักมีเหตุทะเลาะวิวาท เป็นต้น จะเห็นได้ว่าการป้องกันการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเน้นที่วิจารณ์ญาณของแต่ละบุคคลว่าอะไรควรทำมากน้อยเพียงใด การป้องกันตนเองอาจเป็นในลักษณะการต่อสู้ ในที่นี้หมายถึง การได้รับการฝึกให้รู้จักและมีทักษะในการใช้ศิลปะป้องกันตัว เพื่อให้ผู้ที่ได้รับการฝึกอบรมรู้จักวิธีในการป้องกันตนเองเมื่อเกิดเหตุร้าย และสามารถเอาตัวรอดได้ ในส่วนการป้องกันตนเองในลักษณะที่มีความตื่นตัวต่อสภาพแวดล้อมที่ดำเนินอยู่ในสังคม เช่น เป็นคนช่างสังเกตสนใจข่าวสารบ้านเมือง เมื่อมีความตื่นตัวและสนใจความเป็นไปของสังคม จึงจะทำให้สามารถมีชีวิตที่ปลอดภัยในสังคม

จากผลการศึกษาพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนหญิง พบว่า อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 2.25 และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน ด้านการไม่ทำตนให้เป็นต้นเหตุหรือกระตุ้นให้เกิดอาชญากรรมมีระดับพฤติกรรมในการปฏิบัติมากที่สุด ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 2.42 ประกอบด้วย การป้องกันจากการแต่งกายมิดชิด เช่น ไม่นุ่งสั้น ไม่ใส่สายเดี่ยว ชุดรัดรูปเน้นสัดส่วน เมื่อบอกจากบ้านพูดจาสุภาพ ไม่เชิญชวน ให้ทำหยาบกร้านกับเพศตรงข้ามระวังตัวไม่ให้เพื่อนชายถูกเนื้อต้องตัวโดยไม่จำเป็นหลีกเลี่ยงการอยู่ลำพังสองต่อสองกับเพื่อนต่างเพศ ปฏิเสธการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ เช่น ไวน์ เหล้า เบียร์ เมื่อบอกไปเกี่ยวกับกลุ่มเพื่อนไม่เปิดประตูบ้านต้อนรับเพื่อนชายที่มาส่งไม่ว่าจะสนิทสนมกันเพียงใด รวมทั้งไม่มีพฤติกรรมที่นั่งคนเดียวในกลุ่มเพื่อนชายหลาย ๆ คนในเวลากลางคืน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ อิตามาต โทอิตารา (2552 : 143) ศึกษาเรื่องแนวทางการป้องกันไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม : กรณีศึกษานักเรียนนักศึกษาที่อาศัยอยู่หอพักเอกชน ในจังหวัดนครปฐมพบว่า นักเรียน นักศึกษา มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม อยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาแต่ละด้านพบว่า ด้านการไม่ทำตนเองให้เป็นเหตุยั่วยุ หรือกระตุ้นให้เกิดอาชญากรรม มีระดับของความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด สำหรับด้านการเตรียมความพร้อมในการป้องกันตนเอง ประกอบด้วย การมีอุปกรณ์ป้องกันตัวไว้ติดตัว เช่น มีด กรรไกร การฝึกศิลปะป้องกันตัว การติดตามข่าวสาร สถานการณ์ความเป็นไปในสังคม รวมถึงการสังเกตสิ่งรอบตัวเพื่อจะได้หลีกเลี่ยงและป้องกันตนเองในกรณี que เห็นสิ่งผิดปกติ มีพฤติกรรมการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง และสอดคล้องกับการศึกษาของสมพร จรัสเจริญวิทยา (2550) ที่ศึกษาพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของเด็กนักเรียนหญิงวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกละเมิดทางเพศอย่างเหมาะสมอยู่ในระดับสูงเกือบทุกด้าน พฤติกรรมที่มีการปฏิบัติในระดับสูง ได้แก่ พฤติกรรมการระมัดระวังตัว พฤติกรรมการเดินทาง การแต่งกายที่ไม่ล่อแหลม ส่วนพฤติกรรมการฝึกศิลปะป้องกันตัวมีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง แต่แตกต่างกับผลการศึกษาของสิรินทร์ ศรีประสิทธิ์ (2545) ศึกษาเรื่อง ทักษะทางสังคมที่ส่งผลต่อพฤติกรรมถูกล่วงเกินทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จังหวัดสมุทรสาคร พบว่า ระดับพฤติกรรมการป้องกันการล่วงเกินทางเพศของนักเรียนหญิง อยู่ในระดับกลาง โดยให้ความเห็นว่านักเรียนหญิงในปัจจุบัน ให้ความสำคัญในการปฏิบัติตนเพื่อการป้องกันการล่วงเกินทางเพศไม่มากพอ เนื่องมาจากการ

พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ
ของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

ยอมรับค่านิยมและวัฒนธรรมแบบตะวันตกมากกว่าค่านิยมแบบไทย ซึ่งได้รับอิทธิพลจากทางโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ และนิตยสารที่เสนอเกี่ยวกับการแต่งกาย และเรื่องเพศที่ส่งเสริมการตอบรับพฤติกรรมทางเพศมากกว่าการนำเสนอในลักษณะแนวทางการป้องกันการล่วงเกินทางเพศ ซึ่งนำไปสู่การไม่ระมัดระวังตัว

ภาพรวมของพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษา มีพฤติกรรมการปฏิบัติที่อยู่ในระดับมาก แต่กลับมีพฤติกรรมการเตรียมพร้อมในการป้องกันตนเองในระดับปานกลาง ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่านักเรียนหญิงรู้ว่าควรปฏิบัติตนอย่างไรที่จะไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ แต่มองข้ามและไม่ให้ความสำคัญกับการเตรียมความพร้อมและป้องกันตัวเองจากการตกเป็นเหยื่อ ซึ่งได้แก่ การฝึกศิลปะการป้องกันตัว การมีอุปกรณ์ป้องกันตัว เช่น คัตเตอร์ สเปรย์พริกไทย และอาจเนื่องจากไม่ได้รับการสนับสนุนที่เพียงพอในด้านนี้จากผู้ปกครอง และสถานศึกษาที่ยังมีนักเรียนส่วนใหญ่ไม่ได้เข้ารับการอบรมเพื่อรับความรู้เกี่ยวกับการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมทางเพศ

การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาที่มีภูมิหลังต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศต่างกัน ซึ่งภูมิหลังประกอบด้วย อายุ การอบรมความรู้เกี่ยวกับการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อ ผลการเรียนรู้ลักษณะที่พึงอาศัย การมีคนที่รู้จักตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ และประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาที่มีอายุต่างกันมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศแตกต่างกัน ($P - value = .004^*$) แสดงให้เห็นว่านักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาที่มีช่วงอายุมากกว่า 15 ปีขึ้นไป มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศแตกต่างกับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาที่มีช่วงอายุน้อยกว่าหรือเท่ากับ 15 ปี ซึ่งมีเพียงตัวแปรอายุตัวแปรเดียวที่ส่งผลให้นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาที่มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศแตกต่างกัน สอดคล้องกับการศึกษาของ จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (2550) ที่พบว่า เหยื่ออาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืนส่วนใหญ่เป็นสาวแรกรุ่นมากที่สุด คือ มีอายุระหว่าง 11 - 15 ปี รองลงมาเป็นเด็กสาววัยรุ่น อายุระหว่าง 16 - 20 ปี อายุเฉลี่ย 16.79 ปี จากผลการศึกษาพบว่า นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาที่มีช่วงอายุมากกว่า 15 ปีขึ้นไปจะมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการ

ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศมากกว่านักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาที่มีช่วงอายุน้อยกว่าหรือเท่ากับ 15 ปี จึงส่งผลให้เหยื่ออาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืนส่วนใหญ่เป็นสาวแรกรุ่นมากที่สุด คือ มีอายุระหว่าง 11 - 15 ปี

นอกจากนี้ ผลการศึกษาดังกล่าวยังมีทั้งประเด็นที่สอดคล้องและแตกต่างจากผลการศึกษาของ ดวงหทัย นุ่มนวน (2546) ที่ทำการศึกษารื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร ที่พบว่า ตัวแปรเพศ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศ แต่การศึกษาของ ดวงหทัย นุ่มนวน ยังพบว่า ตัวแปรอื่น ๆ ทั้งอายุ และลักษณะที่อยู่อาศัยก็มีความสัมพันธ์หรือส่งผลต่อพฤติกรรมทางเพศเช่นเดียวกัน ในขณะที่ผลการศึกษาในครั้งนี้มีเพียงตัวแปรอายุเพียงตัวแปรเดียวที่ยอมรับสมมติฐาน จึงมีความสอดคล้องกับผลการศึกษาของ สมพร จรัสเจริญวิทยา (2550) ที่ศึกษาพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของเด็กนักเรียนหญิงวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร ที่พบว่า ที่อยู่อาศัยที่ต่างกัน ไม่มีผลต่อพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการล่วงละเมิดทางเพศ ในด้านการเคยและไม่เคยมีประสบการณ์จากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ไม่มีผลต่อพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการล่วงละเมิดทางเพศ

จึงสรุปได้ว่านักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาที่มีอายุต่างกันมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาที่มีความรู้เกี่ยวกับเพศต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศต่างกัน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาที่มีระดับความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศและการป้องกันอาชญากรรมทางเพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($P - value = .005^*$) กล่าวคือ กลุ่มที่มีระดับความรู้ต่ำ จะมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศน้อยกว่ากลุ่มที่มีระดับความรู้มากกว่า แตกต่างจากผลการศึกษาของสมพร จรัสเจริญวิทยา (2550) ที่ศึกษาพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของเด็กนักเรียนหญิงวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร พบว่า ความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อและการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ไม่มีผลต่อพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ และผลการศึกษาของลดาวลัย รุ่งเรืองพัฒนา (2548) พบว่าพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อข่มขืนของวัยรุ่นหญิงในสยามสแควร์ขึ้นอยู่กับสถานที่ที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน กล่าวคือ หากอยู่ในสถานที่เปลี่ยวจะมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่าวัยรุ่นหญิงที่อยู่ในบ้านของคนใกล้ชิด

พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ
ของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

สมมติฐานที่ 3 นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาที่มีทัศนคติต่อเรื่องเพศต่างกันมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศต่างกัน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาที่มีทัศนคติเกี่ยวกับเพศต่างกันมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($P - value = .039^*$) กล่าวคือ นักเรียนที่มีทัศนคติเห็นด้วยกับประเด็นต่าง ๆ ที่ทำให้ตนเองมีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ และจะมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศมากกว่ากลุ่มที่เห็นด้วยในระดับน้อย ว่าประเด็นต่าง ๆ เหล่านั้น ทำให้ตนเองมีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศถึงแม้ว่านักเรียนส่วนใหญ่ ร้อยละ 98.2 ไม่เคยประสบเหตุการณ์หรือสถานการณ์ใกล้เคียงที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศเลยก็ตาม แต่การเรียนรู้จากสื่อต่าง ๆ หรือจากการบอกเล่าจากผู้อื่นก็สามารถทำให้ตระหนักถึงการป้องกันตนเองได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของดวงหทัย นุ่มนวน (2546) เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ปัจจัยด้านทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องเพศ การปฏิบัติตนในเรื่องเพศ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น และปัจจัยด้านการเปิดรับสื่อที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

ตารางที่ 1.4 สรุปผลการศึกษา

ปัจจัยกับพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ	แตกต่าง / สัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$)	ไม่แตกต่าง / ไม่สัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P > 0.05$)	P - value
ปัจจัยส่วนบุคคล			
อายุ	✓		.004*
การเข้าอบรมเพื่อรับความรู้เกี่ยวกับการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมทางเพศ		✓	.258
ผลการเรียน		✓	.763
ลักษณะที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อมในชุมชน		✓	.064

ตารางที่ 1.4 สรุปผลการศึกษา (ต่อ)

ปัจจัยกับพฤติกรรมป้องกันตนเองจาก การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ	แตกต่าง / สัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติ ($P < 0.05$)	ไม่แตกต่าง / ไม่สัมพันธ์อย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติ ($P > 0.05$)	P-value
การมีคนรู้จักตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ทางเพศ		✓	.457
ประสบการณ์การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรมทางเพศ		✓	.086
ระดับความรู้กับพฤติกรรมป้องกัน ตนเองจากการตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรมทางเพศ	✓		.005*
การไม่ทำตนให้เป็นต้นเหตุหรือกระตุ้น ให้เกิดอาชญากรรม	✓		.002*
รูปแบบการดำเนินชีวิตที่ลดความเสี่ยง	✓		.008*
การเตรียมความพร้อมในการป้องกัน ตนเอง		✓	.525
ทักษะกับพฤติกรรมป้องกันตนเองจาก การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ	✓		.039*
การไม่ทำตนให้เป็นต้นเหตุหรือกระตุ้น ให้เกิดอาชญากรรม	✓		.002*
รูปแบบการดำเนินชีวิตที่ลดความเสี่ยง		✓	.270
การเตรียมความพร้อมในการป้องกัน ตนเอง		✓	.746

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการจัดอบรมโดยมุ่งเน้นเรื่องการวางตัว การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเพศ ความรู้เกี่ยวกับสถานการณ์ความเสี่ยงในการตกเป็นเหยื่อ และการให้ความรู้ด้านการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศกับนักเรียนหญิง เนื่องจากนักเรียนหญิงส่วนใหญ่ยังไม่มียุติธรรมความรู้ด้านการวางตัวและการสร้างความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม โดยดำเนินการอย่างต่อเนื่องและมีการประเมินผลหลักสูตรที่ชัดเจนทั้งในภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ

2. นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษา ควรให้ความสำคัญกับการเตรียมความพร้อมและป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อ เช่น ให้ผู้หญิงพกอุปกรณ์ป้องกันตัวเมื่อควรรจำเป็น เช่น นกหวีด สเปรย์พริกไทย กรรไกร ร่มกันแดด หรือฝึกการต่อสู้ป้องกันตัว

3. โรงเรียนควรมีการจัดกิจกรรมรณรงค์เพื่อป้องกันการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยเชิญเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง เช่น ตำรวจ หรือบุคคลที่เคยตกเป็นเหยื่อมาแล้วประสบการณ์และชี้แนะแนวทางป้องกันร่วมกัน

4. โรงเรียนระดับมัธยมศึกษาทุกแห่งควรตระหนักถึงความสำคัญในการอบรมให้ความรู้เรื่องเพศกับการตกเป็นเหยื่อทางเพศ โดยเฉพาะเทคนิคการป้องกันตัว

5. โรงเรียนควรกำหนดให้มีอาจารย์ที่ปรึกษาที่เป็นเพศหญิงสำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษา เพื่อให้คอยดูแลให้คำปรึกษาและติดตามพฤติกรรมโดยใกล้ชิด และประเมินความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อโดยพิจารณาจากสภาพครอบครัว ที่อยู่อาศัย การเดินทางระหว่างที่พักกับโรงเรียน และการคบเพื่อน เป็นต้น

6. สร้างความตระหนักสร้างจิตสำนึกและการปรับเปลี่ยนค่านิยมและเจตคติเรื่องเพศว่าไม่ใช่เรื่องน่าอาย แต่เป็นเรื่องภัยใกล้ตัวที่นักเรียนสามารถพูดคุยแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดเห็นกันได้

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาคั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาถึงแนวทางในการป้องกันการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย

2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบความหวาดกลัวในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมหญิงในเขตกรุงเทพมหานครและในต่างจังหวัด

เอกสารอ้างอิง

- กัญจน์ พลอินทร์ และคณะ. (2550). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศวัยรุ่นหญิง. สงขลานครินทร์ เวชสาร, 25 (6),
- จันทร์วิภา ดิลกสัมพันธ์. (2543). **เพศศึกษา**. กรุงเทพฯ : โสภณการพิมพ์.
- จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย. (2550). **ปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของผู้หญิงไทย**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงหทัย นุ่มนวน. (2546). **ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ธิดามาศ โพธิดาราร. (2552). **แนวทางการป้องกันไม่ให้เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรม : กรณีศึกษานักเรียน นักศึกษาที่อาศัยอยู่หอพักเอกชน ในจังหวัดนครปฐม**. วิทยานิพนธ์ (ปริญญาโทบริหารธุรกิจ) สาขาการบริหารและนโยบายสวัสดิการสังคม คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นภาพร มัชฌิมากร. (2539). **เพศศึกษา**. กรุงเทพฯ : ภาควิชาสุขศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- นที จิตสว่าง. (2539). **การป้องกันอาชญากรรม**. กรุงเทพฯ : ชวนพิมพ์.
- เบญจพร ปัญญา. (2543). **ทารุณกรรมทางเพศในเด็ก**. กรุงเทพฯ : ศูนย์สุขภาพจิต.
- ประเสริฐ เดชาภิมุขกุล. (2553). **ทัศนะของวัยรุ่นไทยต่อการเรียนรู้เรื่องเพศจากสื่อลามก**. สารนิพนธ์ สาขาการบริหารงานยุติธรรม คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. (2545). **จิตวิทยาครอบครัว**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรพิมล เจียมนาครินทร์. (2539). **พัฒนาการวัยรุ่น**. กรุงเทพฯ : คอมพิวเตอร์.
- ยุพิน ลอยหา. (2538). **ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการสูบบุหรี่และพระราชบัญญัติคุ้มครองสุขภาพผู้ไม่สูบบุหรี่**. วิทยานิพนธ์ พัฒนบริหารศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชาพัฒนาระบบบริหาร สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ระวีวรรณ แสงฉาย. (2538). **การให้ความรู้เรื่องเพศศึกษา : แนวคิดสำหรับพ่อแม่ ครูผู้สอนในโรงเรียน บุคลากรทางการแพทย์และสาธารณสุข**. กรุงเทพฯ : ที.พี.พรินท์.
- รุ่งนภา บุญคุ้ม. (2536). **ทัศนคติของพัฒนาการตอนนโยบายการจัดตั้งศูนย์สถิติการตลาด : กรณีศึกษาศูนย์ช่วยเหลือทางวิชาการพัฒนาชุมชน เขตที่ 3**. วิทยานิพนธ์

พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ
ของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

- (พัฒนบริหารศาสตร์มหาบัณฑิต) สาขาการวิเคราะห์และวางแผนทางสังคม
คณะพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ลดาวลัย รุ่งเรืองพัฒนา. (2548). **ศึกษาพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็น
เหยื่อข่มขืนของวัยรุ่นหญิงในสยามสแควร์**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชา
สังคมวิทยาและมนุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัชร อ้นนาค และ อัมพร เบญจพลพิทักษ์. (2544). การทารุณทางเพศในเด็ก : ผลกระทบ
ต่อครอบครัวและกลไกการปรับตัว. **วารสารสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย**.
9 (1), 1 - 9
- วันทนีย์ วาสิกะสิน และนางลักษณ์ เอมประดิษฐ์. (2537). **ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเพศ
ศึกษา**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิทยากร เชียงกุล. (2552). **จิตวิทยาวัยรุ่น**. กรุงเทพฯ : เดือนตุลา.
- สรารุช เบญจกุล. (2551, มีนาคม 17). บทบาทศาลในการคุ้มครองเหยื่ออาชญากรรม.
ผู้จัดการ, หน้า 5.
- สิรินทร์ ศรีประสิทธิ์. (2545). **ทักษะทางสังคมที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการล่วง
เกินทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดกรม
สามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จังหวัดสมุทรสาคร**. วิทยานิพนธ์ปริญญา
โทมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยาและแนะแนว สาขาจิตวิทยาชุมชน มหาวิทยาลัย
ศิลปากร.
- สุชาติ โสมประยูร และวรรณิ โสมประยูร. (2541). **เพศศึกษา** (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ :
ไทยวัฒนาพานิช.
- สุจรีต สุวรรณชีพ. (2534). **บทความสุขภาพจิตเผยแพร่ทางวิทยุ เล่ม 2** (พิมพ์ครั้งที่ 4).
กรุงเทพฯ : เขมการพิมพ์.
- สุดสงวน สุธีสร. (2543). **เหยื่ออาชญากรรม**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุพัตรา พรหมเรนทร์. (2550). **พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒปทุมวัน กรุงเทพมหานคร**.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมาลี สวยสอาด. (2550). **ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการมี
พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร**.
วิทยานิพนธ์(ปริญญาโทมหาบัณฑิต) สาขาวิชาการศึกษาพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- สมพร จรัสเจริญวิทยา. (2550). พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของเด็กนักเรียนหญิงวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาบริหารงานยุติธรรม คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- โสภณ พิสุทธิวงษ์. (ม.ป.ป.). การป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อในคดีข่มขืน. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.thaindc.org/>. [2555, พฤศจิกายน 20].
- อัมณพ ชูบำรุง และ อุนิษา เลิศโตมรสกุล. (2555). อาชญากรรมและอาชญาวิทยา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อารญา พงษ์โชติ. (2556). (ม.ป.ป.). ความเชื่อผิด ๆ และความจริงของ "การละเมิดทางเพศ". มูลนิธิเพื่อนหญิง. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก http://icare.ka.pook.com/rape.php?ac=detail&_id=37&id=2761. [2556, มกราคม 15].
- _____. (2555). ความผิดเกี่ยวกับเพศ. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก http://www.notforsale.in.th/autopa_gev4/show_page.php?topic_id=29&auto_id=3&TopicPk. [2555, พฤศจิกายน 20].
- _____. (2555). สถิติข้อมูลเด็กที่ถูกละเมิดสิทธิโดยการข่มขืนกระทำชำเราทั่วทั้งจังหวัดสุราษฎร์ธานี ตั้งแต่ ปี 2551 ถึงพฤศจิกายน 2555. สุราษฎร์ธานี : ตำรวจภูธร จังหวัดสุราษฎร์ธานี.
- _____. (2554). สถิติการเกิดอาชญากรรมการกระทำผิดต่อเด็กตามประมวลกฎหมายอาญาทั่วประเทศ ตั้งแต่ ตุลาคม 2553 ถึง กันยายน 2554. กรุงเทพฯ : กองนโยบายและแผน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ.
- _____. (2549). ศึกษาแนวทางการป้องกันปัญหาภัยข่มขืนบนรถรับจ้างสาธารณะ (Taxi). สารนิพนธ์ สาขาการบริหารและนโยบายสวัสดิการสังคม คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อุไร สุมาริธรรม. (2545). จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. [2555, พฤศจิกายน 20].
- อุษณีย์ โพธิสุข. (2545). สร้างเด็กให้เป็นอัจฉริยะ เล่มที่ 5 : E.Q. ปัญหาหนักของมนุษยชาติ. กรุงเทพฯ : มูลนิธิสตอรี่ – สฤชดีวิงส์.

- Book - Gunn and Furstenberg. (1990). **Adolescent Sexual Behavior in Adolescent Behavior and Society**. Edited by Muss, Rolf E. New York : Mc Graw Hill Companies, Inc.
- Diamond M, Karlen A. (1980). **Sexual Decition**. Boston : Little Brown and Co.
- Elliott, M., K. Browne, & J. Kilcoyne. (1996). **Child sexual prevention what offender tell us. Child abuse Neglect**. (Vol. 19), 579 - 594.
- Harris, D.M,& S. Guten. (1979, March). Health - Protection Behavior : An Exploratory Study. **Journal of Health and Social Behavior**. 17 - 19.
- Jeff, C. Ray. (1990). **Criminology an Interdisciplinary Approach**. New Jersey : Prentic - Hall, Inc.
- Kilander, H. Frederric. (1970). **Sex Education in the School**. London : The Macmillan Company.
- Rubin, Isodora and A Lester. Kirkendoll. (1964). **Sex in the Adolescent Years**. New York : Association Press.
- Wiley, D.C., James, G. Femey S. and Belver, C.J. (1997). Using the youth risk behavior survey to compare risk behavior of Texas high school and college students. **Journal of School Health**. 67(2), 45 - 49.